Boda Magdolna

önarckép

nézem magam a tükörben
ruhám után kinövöm sorsom is
mint egy 90 C-s angyal
vasalatlan szárnnyal
gyűrött pizsamában
kócos hajjal

szivárog belőlem az idő
a sejtjeim harcmező
kezdik feladni
a mélyebb rétegek
mit is kezdhetnének
az örökkévalósággal
olyan programok nélkül
minthogy űrhajós legyek
és elrepüljek a holdra

és mi lesz a kacsalábon
forgó kastéllyal meg a herceggel
szökik belőlem az idő
de rafinált
mindig ront rajtam egyet
csúfít apró részletekben
míg el nem tűnök

az ezotéria azt mondja
én egy meztelen lélek vagyok
a nyolcvankét kilós test csak grátisz
különben elunnám magam.
gyakorlom a matekot
kezdem már érteni a koleszterint
naponta kétszer mérek
vércukor szintet vérnyomást
gyakorlom a nyelvet: írok verset is
és figyelem a híreket hol tart
az Alzheimer-kór kutatás

anyám

vannak amiket nem töröl az idő
hanem tartósít érlel
bevonja nemespenésszel
míg elég bátor nem leszel
hogy újraéld a kínt
legjobban majd az fáj
ami akkor nem
ugye anyám?

akkor kellett volna
nyakad köré fonni karom
mikor az isten is elhagyott
mikor apám rád emelte
nagy hentestenyerét
és papucs nélkül futottál
a fenevad elől
mikor már többször volt verés
mint asztalon a kenyér
és az árvaság is megölt
ültél az út közepén
és a porba rajzoltál
napnak hitt suta kört

azt mondták rád bolond
rá is írták a kórlapodra
szakszóval: skizofrén
mert egy rossz tombolt
a jó mellén
árammal sokkoltak
kiűztek szelíd valóságodból
a pofonok földjére vissza
sose panaszkodtál
és én sose hallgattalak volna meg
a kamasz nem érti
mi a mese és mi a valóság
nekem akkor azt mondták
boszorkány vagy
pedig csak az angyalok viselik
ilyen szépen a fehér inget és a kínt